

Z želnavských pověstí.

Sedlák Stuil z Bělé, která patřivala pod želnavskou rychtu, byl zářným příkladem dávné pravdy, že majetek či plná truhla zlatáku nemusí být zárukou šťastného a spokojeného života. Stuil zdědil po rodičích pěkné hospodářství, kus lesa a nějaké to políčko a louky. V chlévě pak měl tucet kravek, dva páry volů, a dokonce i dvojici statných valachů. Jenže mu to nestačilo. Škudlil, přikupoval další pozemky, někde

louku, jinde les, až to sám nebyl schopen za jeden den obejít. A to byla příčina jeho konce. Hamižný sedlák totiž žil neustále v podezření, že se na něj chystá nějaké levota. Nejraději by vyházel veškerou chasu a vše si dělal sám. Jenže když byl u dobytka či na poli, trnul hrůzou, že mu někdo posouvá v lese hraniční kameny. Když vyrazil na obhlídku svého majetku, aby každý mezník překontroloval, panikařil, že mu pod rukou prodávají jeho seno či okrádají o vejce a oves. Běhal z lesa do stodoly, ze stodoly na louku, z louky do maštale. Nakonec se z toho všeho pomátl, vzal konopná provaz a jednoho dne ho našel hajný oběšeného na starém javoru, který rostl hned u nejvzdálenějšího mezníku, vyznačujícího hranici Stuilova majetku. A protože se z lakoty ani neoženil, připadl jako odúmrt' želnavské faře. A tím by smutný, ale poučný příběh mohl skončit, ale neskončil. Stuil byl tak posedlý hraničními kameny, že ani po smrti nenašel klid. V noci vstával z hrobu, obcházel jeden kámen za druhým, aby je ze země vytahoval a usazoval hlouběji do pozemků svých bývalých sousedů. Ani za života nebyl žádným krasavcem, jenže teď to byl doslova děs. Obličej černý jako noc, bezzubá ústa, z nichž šlehal plamen a oči zářící studeným zeleným světlem. Přesouváním patníků však jeho zlovolnosti zdaleka nekončily. Kostelník, starý Baier, musel zvonit klekání o dobré dvě hodiny dříve, neboť v příslušnou dobu se mu nebožtík věšel na zvony a znemožňoval zvonění. farář, kterému Stuil vyčítal kde co, nejvíce však to, že církev získal bezplatně jeho jmění, se ho marně pokoušel zahnat do hrobu a nepomáhaly ani modlitby, ani svěcená voda. Jednoho dne, krátce po svatodušních svátcích, však sedlákovu řádění náraz utichlo. Nikdo nevěděl proč a jak, ale protože bláznivý umrlec nikomu nechybě, přestali se o celou záležitost v Želnavě i okolí starat. Pravda o celé záležitosti vyšla najevo až o mnoho desítek let později, když ji na smrtelné posteli vyjevil želnavský děkan, jenž kdysi zaopatřoval želnavského faráře. Právě toho, s kterým se Stuil tak dlouho přel. A od svého spolubratra se dozvěděl, jak to vlastně tenkrát skončilo. Jednou se totiž farář s umrlcem setkali na hřbitově a ten mu jako vždy vyčítal jeho hříchy.

„Však já dobře vím, že jsi vlastní matce ukradl vejce“, vyštěkl na faráře nazlobený Stuil. Páter sklopil oči a nesměle poznamenal, že si za to vejce tenkrát koupil papír a inkoust a na papír napsal slovo Bůh. to Stuilu dostalo a byl na sto let vypovězen na samý vrcholek Plechého, kde pak podle svědectví lesního personálu obcházel hranice a kontroloval mezníky, oddělující od sebe trojí království.

Jaroslav Pulkrábek

zdroj: časopis „Vítaný host na Šumavě a v Českém lese“.